

Înaltpreasfinția Voastră,

Subsemnata Monahia Meletina Lupașcu, fostă viețuitoare la schitul „Sfinții Părinți Ioachim și Ana”, comuna Itești, județul Bacău, fiind îndemnată de Pr. Secretar eparhial Ciprian. I. Ignat ca mai întâi să trimit scrisoare de înștiințare, iar mai apoi să primesc răspuns, ca să fie bineștiută pricina pentru care nu mai fac parte din mica obște a schitului.

Vă mărturisesc sincer că atunci când am venit la schit, fiind primită cu binecuvântarea Înaltpreasfinției voastre, am venit cu gândul și hotărârea de a rămâne în obștea schitului împreună cu celelalte maici aflate acolo.

Pot să vă spun că viața și rânduiala schitului din câte văzusem atunci s-au așezat bine pentru început, pentru care nu am avut motiv de nemulțumire, cu atât mai puțin de a părăsi schitul.

Dar anul trecut, 2016, după întrunirea „Sinodului” din Creta și după concluziile exprimate de Preasfințitul Părinte și cei ce trăiesc teologia ortodoxă, care au arătat eșecul așa-zisului „Sinod Mare și Sfânt”, cum că s-au semnat toate documentele eretice prin care s-a acceptat panerezia secolului sau erezia tuturor ereziilor, după cum o numește Sfântul Iustin Popovici, conștiința mea de monahie ortodoxă s-a tulburat adânc și nu am putut să consider a fi după dreptarul credinței ortodoxe textele eretice pe care Înaltpreasfinția Voastră le-ați semnat împreună cu ceilalți membri ai BOR, dar și episcopi din alte țări.

Totodată am aflat că 33 dintre episcopii participanți, fiind muștrați de conștiința ortodoxă, nu au semnat textele eretice, ci au mărturisit: „Cred într-Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică”.

Acești Sfinți Părinți au crezut că „Biserica lui Hristos este una, deoarece Mântuitorul a întemeiat o singură Biserică (Mt. 16,18), nu mai multe, pentru că Biserica are un singur Cap, pe Iisus Hristos, ea fiind înfățișată ca o singură Mireasă a lui Hristos” (Efes. 5,27), ca o casă a lui Dumnezeu și a lui Hristos (Evr. 3,6; 10, 21), ca un trup unic a lui Hristos (Rom. 12, 5), ca o singură turmă (Ioan 10,16; 21,15). Biserica se numește Sfântă pentru că Sfânt este și Capul ei, Mântuitorul Iisus Hristos (Efes. 5,25,27) și în ea locuiește Duhul Sfânt”.¹

Biserica este sobornicească pentru că deține adevărul unic și universal. Ortodoxia nu este numai dreapta credință, ci și deplina credință, adică adevărul întreg, spre deosebire de sectă sau de erezie, care au numai o parte de adevăr. Cu acest înțeles găsim cuvântul prima dată la Sfântul Ignatie purtătorul de Dumnezeu, care zice că : „Unde este Hristos acolo este și Biserica sobornicească”.²

<<Hristos a numit Soborniceasca Biserică pe aceea care păzește adevărata și mântuitoarea mărturisire de credință. Unde nu există Adevărul și moștenirea „Mărturisirii de Credință”, nu există nici un fel de Biserică Sobornicească și, implicit, nici Preoție, nici Botez, nici Taine. Dacă de dragul economiei Credința Ortodoxă se amestecă cu erezia, acest soi de așa-zisă economie este totală despărțire de Dumnezeu, iar nu unire.>> (Sf. Maxim Mărturisorul)

Prin urmare, m-am informat că la așa-zisul „Sfânt și Mare Sinod” din Creta s-au semnat toate documentele antiortodoxe dictate de Consiliul Mondial al Bisericilor și s-a legiferat prin sinod participarea noastră în continuare la mișcarea ecumenistă, în loc ca aceasta să fie dată anatemei. Pseudosinodul din Creta a adus multă confuzie în viața credincioșilor din întreaga Ortodoxie și a făcut ”ca să se descopere gândurile din multe inimi”.

<<În afară de Consiliul Ecumenic, mai sunt și alte organizații mondiale care sub masca ecumenismului încearcă să reunească toate confesiunile creștine și necreștine într-o supraconfesiune

¹ Arhim. Cleopa Ilie, *Călăuză în credința ortodoxă*, Ed. Episcopiei Romanului, 2003, pp. 111-112

² *Ibidem*, p. 113

lipsită de har - și deci lipsită de mântuire-, având ca aspirație numai scopuri sociale.

„Din punct de vedere ortodox, ecumenismul creștin nu poate să fie deci o căutare a unității cu orice preț pe baza unui minim numitor comun; ceea ce-i va uni pe creștini este *plenitudinea adevărului*, căci Hristos este plenitudinea și niciodată El nu-Și va abandona Biserica. Prezența ortodocșilor în sânul mișcării ecumenice este un imperativ de iubire frățească față de toți cei ce se reclamă ai lui Hristos, **dar această iubire, venită de la Dumnezeu, nu poate să fie o iubire fără adevăr.**”

Cât despre cei ce au schimbat sau schimbă cele primite de la Sfinții Părinți - într-o măsură cât de mică -, iată ce scrie Sf. Ignatie Teoforul în Epistola către Policarp, episcopul Smirnei: „Tot cel ce vorbește împotriva celor statornicite, chiar dacă este vrednic de credință, chiar de postește, chiar de trăiește feciorelnic, chiar de face minuni, chiar dacă are darul proorociei, să ți se arate ție ca un lup îmbrăcat în piele de oaie, lucrând stricăciunea oilor.”

„Se cere de asemenea membrilor Bisericii Ortodoxe, să fie cu mare grijă ca nu cumva să renunțe la ceva din tradiția noastră milenară, din învățăturile Sfinților Părinți și mai ales din dogmele Bisericii Ortodoxe, stabilite și apărute de atâția sfinți și cu atâta jertfă.

Că dacă Sfinții Părinți întruniți la cele șapte Sinoade Ecumenice și la cele unsprezece sinoade locale în primele veacuri creștine nu ar fi fost cu mare atenție la apărarea dogmelor și învățăturilor credinței ortodoxe, noi astăzi poate nu mai eram creștini ortodocși. **Deci trebuie să fim cu luare aminte ca jertfa Sfinților noștri Părinți să nu fie zadarnică. Altfel ne pierdem și noi mântuirea și dezbinăm și pe credincioșii Bisericii ortodoxe, atât de statornici, evlavioși și devotați.**”>>³

Sfântul Teodor Studitul: „Nu orice adunare a episcopilor se consideră sinod, ci numai adunarea episcopilor care sunt întru Adevăr“. „Adevăratul sinod Ecumenic depinde nu de numărul episcopilor prezenți la el, ci dacă va învăța adevărul pravoslavnic“. Iar dacă se va abate de la adevăr, nu se va considera ecumenic, chiar dacă se va și numi astfel.

“Ortodoxia nu este un simplu mod de organizare pământească care are în frunte patriarhi, episcopi sau preoți care au rol de conducere în Biserică care este oficial numită “ortodoxă”. **Ortodoxia este “Trupul mistic lui Hristos”, al cărui cap este Hristos Însuși** (vezi Efes 1:22-23 și Cor 11:18,24), și nu cuprinde numai preoți ci pe toți cei care cred cu adevărat în Hristos, care au intrat pe o cale adevărată prin Sfântul Botez în biserica pe care El a creat-o, pe cei care trăiesc pe pământ și pe cei care au murit în credință și evlavie”.⁴

De atunci starea mea interioară s-a schimbat, dar am căutat să-mi păstrez ascultarea și rânduiala mănăstirii cu nădejdea că la viitorul sinod local al Bisericii Ortodoxe Române se vor respinge textele eretice din Creta, dar nicidecum că se vor nuanța, și voi putea cu bucurie să-mi continui viața călugărească în schit, în credința ortodoxă, așa cum era când am intrat în mănăstire, așa cum am învățat la seminar și așa cum <<Sfânta credință cea dreptmăritoare a Bisericii lui Hristos (Ortodoxia) s-a menținut neschimbată, de-a lungul veacurilor, prin învățătura Sfintei Scripturi și prin Sfânta Tradiție Apostolică, prin hotărârile celor cincisău Sinoade Apostolice, prin învățăturile canoanelor celor șapte Sinoade ecumenice și ale celor locale, deoarece, după învățătura dumnezeiescului părinte Ioan Gură de Aur, „**Cârma Bisericii lui Hristos sunt dumnezeieștile canoane**”; apoi prin Pravilele Bisericești, ș.a.>>⁵

Mare mi-a fost mirarea și neașteptată când în perioada de după Sinod până la 30 octombrie, la niște discuții referitoare la catolici, care sunt eterodocși, eretici, am auzit părerea obștii cum că ei nu sunt eretici și că se mântuiesc și ei pentru că nu numai buletinul de ortodox ne va mântui, ci indiferent de religie, se va mântui orice suflet care este bun și face fapte bune.

³ *Ibidem.*, pp. 87-88

⁴ Cuviosul Serafim Rose

⁵ Arhim. Cleopa Ilie, *Călăuză în credința ortodoxă*, Ed. Episcopiei Romanului, 2003, p. 120

Adevărat că nu putem noi hotărî soarta oricărui suflet, indiferent ce religie are și nu putem ști unde va fi așezat de Dumnezeu, dar la acuzațiile aduse cum că de unde știu eu ce va face Dumnezeu cu sufletele ereticilor, am răspuns că **botezul este lumina și ochiul sufletului** după cuvintele Sfântului Nifon al Constanțianei.⁶

<<Botezul trebuie să fie făcut în numele Sfintei Treimi cu trei afundări și după rânduiala Bisericii dreptmăritoare a Lui Hristos, căci zice marele Apostol Pavel: „**un Domn, o credință, un botez**” (Efes. 4, 5).>>⁷

Însuși Mântuitorul cu nemincinoasa Sa gură ne spune în Sfânta Evanghelie ”Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Mt. 28, 19) și iarăși ”Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi” (Mc. 16, 16).

Sfântul Cosma Etolianul spune: „Toate credințele sunt mincinoase, false, toate sunt ale diavolului. Acest lucru l-au înțeles drept, adevărat, dumnezeiesc, corect, desăvârșit, atât pentru mine însumi, cât și pentru voi: că numai credința creștinilor ortodocși binecinstitori e bună și sfântă, ca să credem în ea și să ne botezăm în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”.⁸

Ereticii nu pot face parte din Biserica luptătoare deoarece credința lor nu este dreaptă, căci s-au despărțit de bunăvoie de Biserica lui Hristos și nu se mai luptă după lege. (I Tim. 1,18; 6,12 și II Tim. 4,7; 2,5).

Mai bine păcătos dar ortodox căci, după învățăturile Sfinților Părinți, Biserica se poate ruga pentru el atât cât este în viață, cât și după moarte.

”Martirii ereticilor nu sunt martiri”.⁹

„Cel mai rău membru al Bisericii nu poate fi comparat cu nimeni din adunările omenești”.¹⁰

Se vede clar că până acum în toate slujbele bisericii și în pomelnicul de obște se pomenesc mai întâi întâistătătorii Bisericii Ortodoxe care drept învață cuvântul adevărului, cu tot clerul bisericesc și monahicesc, împreună cu tot dreptcredinciosul popor și toți cei ce s-au săvârșit în Biserica Sobornicească, <<cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „rugăciunea ajută celor adormiți în credință”. La Proscomidie (la Sfânta Liturghie) se pomenesc toți cei adormiți „întru nădejdea învierii și a vieții de veci”.>>¹¹

„În afara Bisericii nu există mântuire. Casa lui Dumnezeu este una singură și este cu neputință să se mântuiască cineva în altă parte decât în Biserică”, zice Sf. Ciprian al Cartaginei; de asemenea, Fericitul Augustin spune: „Mântuirea ni se dă prin Biserică, iar cei ce sunt în afara Bisericii nu vor primi viața veșnică”. „În afara Bisericii se poate să ai trepte ierarhice, taine, <<Aliluia>> și <<Amin>>, Evanghelie, credință și să propovăduiești pe Dumnezeu în trei ipostasuri, dar mântuire poți să ai exclusiv în Biserica Universală și Dreptmăritoare”. La fel, Sfântul Irineu de Lyon spune: „Unde este Biserica, acolo este și Duhul Sfânt, iar unde este Duhul Sfânt, acolo este Biserica și tot harul, iar Duhul Sfânt este Adevărul; cei care se depărtează de la Biserică (...) se pedepsesc pe ei înșiși și tocmai despre ei spune Sfântul Apostol Pavel că: după prima și a doua mustrare depărtează-te de ei (Tit 3,10)”.¹²

⁶ Viața și învățăturile Sf. Ierarh Nifon al Constanțianei.

⁷ Arhim. Cleopa Ilie, *Călăuză în credința ortodoxă*, Ed. Episcopiei Romanului, 2003, p. 264

⁸ *Profeții și mărturiile creștine pentru vremea de acum*, Cu binecuvântarea PS. Galaction, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2008, pp. 54-55

⁹ Canonul 24 Laodiceea, Sinodul al V-lea Ecumenic

¹⁰ Origen, *Contra lui Cels*, 3, 29, Migne, p.6 XI col. 957

¹¹ Arhim. Cleopa Ilie, *Călăuză în credința ortodoxă*, Ed. Episcopiei Romanului, 2003, p. 212

¹² *Ibidem.*, pp. 88-89

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Să te ferești de momelile ereticilor. Află că sub pielea de oaie se ascund lupii care cu tine se poartă cu dulceață și blândețe, însă cu Domnul luptă ca niște fiare turbate. Fugi departe de răutățile lor și rămâi credincios tradiției Părinților, adică învățaturii și credinței care izvorăsc din Sfintele Scripturi. Nu pune pacea și înțelegerea mai presus de adevăr!”¹³

<<Cei ce s-au rupt de Biserică și au trecut la vreo sectă oarecare, n-au mântuire în vecii vecilor, măcar de ar face orice faptă bună! Sfântul Efrem Sirul zice: „Când mintea a părăsit scopul blagocestiei - adică al dreptei credințe -, toate faptele bune nu mai folosesc”. Și fachirii cei din India și bonzii și yoghini postesc și se roagă, dar pentru cine? Pentru satana, nu pentru Hristos. **Nu primește Dumnezeu nici o faptă bună, dacă nu se face după dreptarul Ortodoxiei.**>>¹⁴ **„Cu omul eretic să nu vorbești, în casă să nu-l primești, la masă cu el să nu stai, bună ziua să nu-i dai”.**¹⁵

Iată ce ne spune Sfântul Iustin Popovici: Este foarte comod să te minți că și cei de altele religii se mântuiesc. Nu mai trebuie să fii creștin mărturisitor. Dar atunci de ce S-a mai jertfit Hristos? Nu tocmai ca să elibereze pe om din robia satanei, tatăl minciunii? Și dacă și minciuna mântuiește, nu consimt de fapt la lucrarea satanei?¹⁶

Marele Apostol Pavel spune: *”Pace peste cei ce vor umbla cu dreptarul acesta și peste tot alesul lui Dumnezeu”*, adică cei ce umblă în dreapta credință. **Nu este mântuire afară de Biserică!**¹⁷ **„Biserica este stâlp și temelie a adevărului”(I Tim 3,15).** Ea este zidită pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos, întru care toată zidirea bine alcătuită crește, întru locaș sfânt, în Domnul. (Efes. 2, 20-22; I Petru 2,4; Apoc. 21,14).

”Credință schismatică au catolicii. Biserica Catolică înseamnă biserica universală, dar nu mai este dreaptă, adică ortodoxă, căci au schimbat unele dogme stabilite de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți la cele șapte Sinoade ecumenice. Din această cauză ei s-au rupt de credința și crezul ortodox și cred în papă.”¹⁸

„Și nu se poate nici a-l recunoaște pe papă întâistătător și a avea comuniune cu el, chiar dacă ai păstra în toate celelalte dreapta credință, căci nu te poți împărtăși cu cel ce cugetă, face și învață cele potrivnice dreptei credințe.”¹⁹

Mitropolitul Antonie Bloom al Surojului (Patriarhia Rusă), în scrisoarea adresată Sanctității Sale, Patriarhul Alexie II, spune următoarele: **A sosit timpul când trebuie să conștientizăm că Roma dorește exclusiv să nimicească Ortodoxia.** Toate întâlnirile teologice interconfesionale și „apropierile” reciproce semnate doar pe hârtii nu ne duc nicăieri. Pentru că dincolo de ele stă dorința fermă a Vaticanului să înghită Biserica Ortodoxă.²⁰

„Astăzi unii încearcă să dărâme credința, de aceea iau încet-încet câte o piatră, ca să se prăbușească clădirea credinței, însă cu toții suntem responsabili pentru prăbușirea aceasta. Nu numai aceia iau pietrele, ci și cei care vedem că se dărâmă și nu încercăm să sprijinim (Cuviosul Paisie Aghioritul).”²¹

Sfântul Marcu al Efesului le spunea fraților săi arhieriei:

„În cele ce țin de credința ortodoxă nu poate fi vorba de pogorământ”.

¹³ *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2008, p. 638

¹⁴ Arhim. Cleopa Ilie, *Călăuză în credința ortodoxă*, Ed. Episcopiei Romanului, 2003, pp. 97-98

¹⁵ *Ibidem*, p. 101

¹⁶ *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2008, p. 628

¹⁷ Arhim. Cleopa Ilie, *Călăuză în credința ortodoxă*, Ed. Episcopiei Romanului, 2003, p. 98

¹⁸ *Ibidem*, p. 94

¹⁹ *Ibidem*, p. 41

²⁰ *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2008, p. 655

²¹ *Ibidem.*, p. 3

„Mulțimile îl slăveau pe Efesean pentru că nu iscălise, îl laudau și îl numeau «sfânt»”.

„Drept aceea, fraților, stați neclintii și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră” (II Tes. 2,15).

Canonul 45 Apostolic oprește comuniunea cu ereticii.

Nu se cuvine a se ruga împreună cu ereticii sau cu schismaticii (Canonul 33, Laodiceea).

Când am spus despre catolici că sunt eretici și că au zece puncte principale care ne despart de ei dogmatic și canonic, părintele schitului mi-a spus că ”au fost zece, dar acum au mai rămas doar două, dar și acestea urmează să fie desființate”. De ce au mai rămas doar două? Cred că fiecare găsește răspuns.

Acel răspuns m-a făcut a înțelege și mai bine cugetările ecumeniste ce le avea obștea, care stăruia să le susțină mai departe, uitând învățătura sănătoasă de la seminar, din cartea numită „Călăuză în credința ortodoxă” scrisă de Părintele Cleopa Ilie, pe care o folosesc acum ca argumentare.

În toate confruntările pe care le-am avut cu obștea, dar mai ales cu părintele schitului, mi-a fost respins orice cuvânt de apărare a dreptei credințe, din cunoștințele acumulate în viață.

După Sinodul B.O.R., care a avut loc anul trecut pe 28-29 octombrie, văzând că toți membrii sinodului au acceptat hotărârile sinodului din Creta, fără să fiu constrânsă de cineva, din liberul arbitru m-am hotărât să nu mai particip la slujbele schitului în care se va pomeni ierarhul care a semnat în Creta, care susține prezența B.O.R. în C.M.B., binecuvintează și susține slujbe ecumeniste prin care își exprimă dorința de restaurare a unității văzute a bisericilor, tâlcuind în duh ecumenist versetul din rugăciunea arhierescă: „ca să fie una, precum Noi una suntem” (Ioan 17,22).

Aceste abateri de la dreapta credință, precum și altele multe pe care le-au văzut și auzit preoții care au judecat în lumina Sfintei Scripturi și care pentru adevărul dat în vileag acum sunt socotiți schismatici, m-au încredințat că nu mai sunteți Întâistătător care învață drept cuvântul adevărului și nu mai trebuie să fiți pomenit la sfintele slujbe, atât timp cât „propovăduiți eresul în public și cu capul descoperit” [Pidalion, Can. 15, Sin. I - II (861)].

Această atitudine a mea a fost de neconceput pentru maici, dar mai ales pentru părintele Nicodim, care îndată ce a venit, mi-a spus „cu părere de rău”, că trebuie să plec cât mai repede posibil dacă nu fac ascultare de ierarh, „indiferent dacă este păcătos... și chiar mason”.

La această afirmație am răspuns: păcătos da, dar nu și mason, bine știind că erezia ne desparte de Dumnezeu pentru veșnicie. În Pateric se spune că <<unii auzind despre Avva Agathon că are mare dreptă socoteală au mers la el și l-au întrebat: „Am auzit despre tine că ești un desfrânat, un criminal, un hoț” iar el le-a răspuns: „Da, sunt!” Iar ei au mai adăugat: „Am auzit că ești eretic”. Iar el a răspuns: „Nu sunt!” Mirându-se de răspunsul lui, l-au întrebat pentru ce toate le-a luat asupra lui în afară de erezie? El le-a răspuns: „Deoarece erezia este despărțire de Dumnezeu și eu nu vreau să mă despart de Dumnezeu”>>. ²²

Punând accentul pe ascultarea necondiționată față de ierarh, cu devotament, părintele schitului și-a hotărât soarta pentru veșnicie, în virtutea ascultării oarbe, spunând că „dacă ierarhul meu se va duce în iad, și eu voi merge în iad cu el”, neștiind ce spune.

Ascultarea creștină este oglinda, imagine a ascultării de Dumnezeu care ne iubește și ne cere să-L urmăm pentru binele nostru.

Toate cazurile de ascultare totală realizate în literatura patristică se referă la răbdarea umilințelor de tot felul, nu și la supunerea față de o poziție dogmatică sau morală nedreaptă. În duhul Evangheliei este ascultarea cu / întru dragoste.

---

²² *Patericul egiptean*, p. 25

În zadar am căutat să fiu acceptată la celelalte ascultări, ca totuși să nu fiu dată afară din schit, ci să rămân în obște până ce textele greșite se vor corecta. Cu toate căutările mele, mijloc de transport nu am găsit la ordin, pentru că nu mi-am programat nimic înainte de a ști sigur decizia pe care o vor lua în privința mea, decizie care nu știu dacă a fost adusă la cunoștința Înaltpreasfinției voastre, cum că m-au dat afară din schit în prag de iarnă într-un mod abuziv, la care nu m-am așteptat.

Deși am fost dată afară din schit cu mare ușurință, eu în Biserică am rămas și în Biserică vreau să rămân, întrucât Biserica este cuvântului lui Dumnezeu care trebuie trăit în deplinătatea învățaturii lui Hristos până la sfârșitul veacului, și viață călugărească vreau să duc mai departe cu ajutorul lui Dumnezeu cât voi trăi, indiferent de obstacolele ce îmi vor fi puse înaintea.

Acum a sosit vremea când a trebuit să iau atitudine, fiind îndemnată de faptele Sfinților Apostoli și viețile sfinților care cu prețul vieții lor au mărturisit Adevărul.

„Iar Petru și apostolii răspunzând au zis: **Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni.**” (Fp. 5,29). „**Prin tăcere Îl trădăm pe Dumnezeu.**” (Sf. Grigorie Teologul).

„**Atunci când credința se află în primejdie, porunca Domnului este să nu tăcem...** Când e vorba de credință nu putem să spunem: Cine sunt eu? Sunt Preot? Nu. Sunt conducător? Nu. Sunt ostaș, țaran? Nici asta. Sunt un sărac, care abia îmi asigur hrana de zi cu zi. Nu am cuvânt, nici vreun interes față de acest subiect. Vai de tine! Pietrele vor striga, iar tu rămâi tăcut și indiferent? Chiar și săracul nu va avea nicio îndreptățire în ziua Judecării dacă nu vorbește acum, pentru că va fi judecat și numai pentru acest lucru”.²³

„**Tăcerea în vreme de primejduire a credinței este totuna cu apostazia.**” (Sf. Nicodim Aghioritul)

„**A trece sub tăcere cuvântul Adevărului este totuna cu a te lepăda de Hristos.**” (din procesul Sfântului Maxim Mărturisitorul).

Cu mult timp, în mănăstirea mea Bogdana, am avut posibilitatea să-mi procur și să citesc cărți profetice pentru vremea de acum, care arătau felul cum decurg evenimentele istorice ale Bisericii, care se sfârșesc cu căderea în apostazie și cum se pregătește calea antihristului prin „panerezia secolului” - erezie antihristică - ecumenismul.

„**Ecumenismul este produsul masoneriei**”. (Pr. Prof. Dumitru Stăniloie)

„Rolul și responsabilitatea Organizației Religiilor Unite și a Parlamentului Mondial al Religiilor [...] va fi nici mai mult nici mai puțin decât acela de a da omenirii o nouă ideologie spirituală, planetară și cosmică, menită să succedă moștenirii comunismului și capitalismului”. (Cuviosul Serafim Rose)

„**Biserica este acolo unde Adevărul este mărturisit, iar acolo unde ecumenismul este mărturisit, acolo nu este nici Biserica și nici Hristos.** În Biserică noi mărturisim credința noastră prin numele Episcopului pe care îl pomenim. **Ortodocșii pomenesc pe Arhiepiscopii ortodocși,** arienii pomenesc pe episcopii arieni, monofiziții pomenesc pe episcopii monofiziți, iconoclaștii pe episcopii iconoclaști, uniații pe episcopii uniați, iar **ecumeniștii pomenesc pe episcopii ecumeniști.** Este posibil ca orice lucru să pară a fi ortodox în Biserică; cu toate acestea, **episcopul care este pomenit de către preot ne va arăta nouă unde ne aflăm cu adevărat. În „biserica” uniată (greco-catolică), toate lucrurile par a fi ortodoxe..., dar preotul uniat pomeneste un episcop uniat, care la rândul lui pomeneste pe Papa de la Roma**”.²⁴

<<Ecumenismul este o religie ecleziologică contrară simbolului Niceo-Constantinopolitan, deoarece susține că nu există doar o singură Apostolică și Sobornicească. Ori, „**când Biserica începe să accepte învățături eretice, atunci harul mântuirii o părăsește... mântuirea membrilor săi devenind imposibilă, chiar de-ar fi să-și dea viața pentru convingerile lor**”.

²³ Sf. Teodor Studitul, *Epistola 81 - Filocalie*, p. 77

²⁴ Al. Kalomiroș, *Piatra de poticnire*

Soluția sugerată de ei era: „ori Biserica să renunțe la eroare, ori, cei ce doresc mântuirea, să părăsească adunarea celor rău-credincioși”.>>²⁵

Rămânerea Bisericii Ortodoxe Române în Consiliul Mondial al Bisericilor este dovadă de apostazie, de trădare a adevăratei credințe, prin acceptarea hotărârilor ce se opun fâțiș dogmelor Ortodoxiei și canoanelor Sinoadelor Ecumenice.

Mântuitorul în Evanghelie ne învață să cunoaștem semnele timpului:

„Fățarnicilor, fața cerului știți s-o judecați, dar semnele vremilor nu puteți!” (Mt. 16,3)

„Învățați de la smochin pilda:...” (Mc. 13,28-37).

Sfântul Apostol Pavel ne relatează semnele sfârșitului:

„...căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credință...” (II Tes. 2,3).”... vor fi oameni...trădători... Având înfățișarea dreptei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia.”(II Tim. 3,5).

„Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci - dornici să-și desfăteze auzul - își vor grămădi învățători după poftele lor și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme” (II Tim. 4, 3-4).

„Și toți care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniți. Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși.” (II Tim. 3, 12-13)

Cuvintele Sfintelor Scripturi sunt vrednice de crezare și întărite de același Duh Sfânt care a lucrat prin Sfinții Bisericii dreptmăritoare mai vechi dar și mai contemporani explicând mai amănunțit lucrarea luciferică ce se petrece sub ochii noștri, care grăbește sfârșitul lumii.

<<„Ispita neamului celui de pe urmă a și sosit mai grozav acum” - scrie Sfântul Ioan Iacob Hozevitul (+1960) - „cu apropierea venirii lui Antihrist, încât amenință să-i piardă pe cei aleși. Și nu-i atât de primejdioasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la ateii, de la cei cu grija numai la cele pământești sau de la destrăbălați care nu pot ușor să vatăme pe Creștini. **Pericolul vine de la frații cei mincinoși, care sunt dușmani ascunși, cu atât mai primejdioși cu cât cred că sunt frați curați. Predică și ei Ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută după placul lumii acesteia și a stăpânitorului acestei lumi. Predica lor e ca o hrană care a început să se strice și, în loc să hrănească, otrăvește pe cei care o mănâncă. Ei aduc tulburare în rândurile Creștinilor.** Aceștia sunt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ei a profetizat Domnul că vor fi în veacul de apoi: **Mulți vor veni întru numele Meu și pe mulți vor înșela** (Mt. 24,5). Vorbesc și frații mincinoși de sfânta și preadulcea Ortodoxie, de dragoste, de curăție, pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. **Cât e de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor!** Cât este de ușor să fie atrași de ideile lor cele filosofice și să îi creadă. Dacă răscolește cineva adânc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea la un idol care se numește OM”.

„Cursele, amăgirile și viclenele meșteșugiri ale vrăjmașului trebuie băgate de seamă cu luare aminte spre toate părțile”, spune Preacuviosul Macarie cel Mare, „căci precum Duhul Sfânt prin Pavel tuturor toate s-a făcut, ca pe toți să îi dobândească (I Cor. 9, 22), așa și duhul cel viclean se străduiește prin răutate să fie tuturor toate, ca pe toți să îi tragă la pierzare”.

Toate cuvintele Sfinților Părinți cuprinse aici, vor scoate la iveală înșelarea folosită de draci prin folosirea de cele bune în rele pricini, răstălmăcirea poruncilor și schimbarea timpurilor rânduite de Sfinți, punerea înțelegerii omenesti mai presus de înțelepciunea dumnezeiască... De multe ori înșeală răutatea, prefăcându-se în chipul faptei bune. După cum a spus și Sfântul Dorotei: „Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși diavolul nu poate să înșele pe cineva, numai dacă se prefăce în chipul faptei bune. După cum și Sfântul Apostol zice că însuși diavolul se închipuie un înger luminat. **Neghină**

²⁵ *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2008, p. 608

numește Sfântul Vasile cel Mare pe ereticii care strică învățăturile Domnului și amestecându-se ei cu trupul cel sănătos al Bisericii ca, fiind neobservați, să facă vătămare”.

Oare de ce li s-au dat sfinților a grăi despre aceste lucruri? Pentru a înfricoșa sau pentru a îndrepta? Pentru suflet amândouă sunt ziditoare, de vreme ce dragostea lui Dumnezeu cheamă la viața întru împărăție deopotrivă pe cei ce se tem de iad ca și pe cei ce iubesc raiul.

„Mai înainte, ereticii își mărturiseau rătăcirea lor pe față” - spune Sfântul Chiril al Ierusalimului (+326) - „acum însă este plină Biserica de eretici ascunși. oamenii s-au lepădat de adevăr, și neadevărul le încântă urechile.” Se grăiește ceva care desfată urechile? Toți oamenii ascultă cu plăcere. Se grăiește ceva folositor sufletului? Toți se îndepărtează. Cei mai mulți oameni s-au lepădat de învățăturile cele drepte, este ales răul mai mult decât binele.” Aceasta este deci lepădarea de credință după evanghelicele cuvinte: **Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.** (Mt. 10,32-42)

Sfântul Ioan Maximovici (1896-1966) vorbind despre veacul nostru spune: „El [Antihristul] va crea condiții de viață Bisericii, îi va îngădui să slujească, va promite că va construi biserici splendide, cu condiția recunoașterii lui ca ființă supremă și ca lumea să i se închine. Va avea o ură personală față de Hristos. Va trăi din această ură și se va bucura de lepădarea oamenilor de Hristos și de Biserica. **Va fi o apostazie generală și, pe deasupra, mulți episcopi vor trăda credința, iar ca justificare vor arăta spre starea strălucită a Bisericii. Căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor. Fermitatea mărturisirii va dispărea.**”²⁶

În cartea Ortodoxia și religia viitorului, Cuviosul Serafim Rose spune:

<<”Întreaga rațiune a Bisericii este aceea de a-L purta pe Hristos în inimă. Poate că aceștia sunt ultimii câțiva ani în care mai putem continua să răspândim liber cuvântul”.²⁷

Scopul meu nu este să vă înspăimânt, ci să vă atrag atenția la ce se petrece în jurul nostru. Cu adevărat că este chiar mai târziu decât credeam cu toții: Apocalipsa se întâmplă chiar acum.

Într-un asemenea veac - scrie Arhiepiscopul Averchie - pentru a fi un adevărat Creștin ortodox, gata de a-și păstra credința în Mântuitorul Hristos chiar și în fața morții, este mult mai greu decât în primele secole ale creștinismului.” Deși de cele mai multe ori fățișă (în țările aflate sub ocârmuire comunistă), **prigonirea Creștinilor din zilele noastre este mult mai bine disimulată.** „Sub haina înșelătoare a unei împărății care arată minunat și îi duce pe mulți în rătăcire, se arată, de fapt, o prigoană ascunsă împotriva creștinismului... **Această prigoană este mult mai primejdioasă și mai înfricoșătoare decât prigoana fățișă, căci amenință cu adevărat să dea cu totul pierzării sufletele - ceea ce înseamnă moarte duhovnicească”.**

Arhiepiscopul Averchie citează adeseori cuvintele Sfântului Teofan Zăvorâtul, despre vremurile din urmă: „**Deși numele de Creștin va fi auzit pretutindenea și peste tot vor fi biserici și slujbe, toate acestea nu vor fi decât părelnice, căci într-acestea se va sălășlui o adevărată apostazie.**”

Întreaga trăire din zilele noastre, la nivelul ei public, este pregătire pentru venirea lui Antihrist: „Toate lucrurile care se întâmplă în zilele noastre - la cel mai înalt nivel în religie, guvernământ și în viața publică [...] nu sunt altceva decât o lucrare intensă a slujitorilor lui Antihrist pentru pregătirea și instaurarea împărăției sale”. Iar această lucrare este înfăptuită tot atât de mult de către „Creștini”, ca și de către necreștini.

După înfățișarea unui tablou atât de înfiorător al zilelor noastre și al viitorului omenirii, **Arhiepiscopul Averchie strigă cu glas mare către toți Creștinii Ortodocși să se lupte din răzputeri împotriva duhului acestei lumi, care zace în miasma răutății: „Toți cei care în aceste zile râvnesc să nu-și piardă credința în Mântuitorul Hristos trebuie să se păzească și să stea împotriva oricărei doriri a lucrurilor materialnice și pământești și împotriva amăgirii ce vine**

²⁶ Ieroschim. Dorotei Melinte, *Feriți-vă de vicleana pecetluire*, Tesalonic, Grecia, 2005, pp. 7-10

²⁷ *Ibidem.*, p.21

prin bunurile lumești. Este peste măsură de primejdios să se învoiască cineva cu orice dorință de a-și face o carieră, de a-și făuri un nume, de a dobândi stăpânire și trecere înaintea oamenilor, de a-și agonisi bogății, de a se înconjura de lux și confort.”

Și una dintre cele mai sigure căi de a o dobândi (fericirea) li se pare a fi „**mișcarea ecumenică**”, uniformizarea și unirea tuturor oamenilor într-o singură nouă Biserică, ce va cuprinde nu numai romano-catolici și protestanți, ci și evrei, musulmani și păgâni, fiecare păstrându-și propriile convingeri și greșeli. Această imaginară „dragoste creștină”, în numele viitoarei stări de fericire a omului pe pământ, nu poate decât să calce în picioare Adevărul... Iar fenomenele înfiorătoare pe care le putem vedea în lume în zilele noastre, sunt vremelnice; toate s-au mai întâmplat înainte și toate în cele din urmă vor trece și vor fi înlocuite de o nemaipomenită înflorire a creștinismului în care, **desigur, ecumeniștii vor ocupa cele mai de cinste locuri.** Așadar, totul este peste măsură de frumos!...posturile pot fi desființate...**Fraților! Nu se vede cu limpezime unde se află izvorul acestor ademenitoare învățături mincinoase, cine bântuiește cu toate aceste gânduri mințile Creștinilor de azi, cu scopul vădit de a înfrânge întreaga creștinătate? Ca de ciumă, ca de foc trebuie să ne temem de acest „neohiliasm” care e atât de adânc potrivnic învățaturii cuvântului lui Dumnezeu, învățaturii Sfinților Părinți și tuturor învățăturilor vechi de secole ale Sfintei noastre Biserici, prin care nenumărați drepti s-au mântuit. Fără luptă duhovnicească nu este și nu poate fi creștinism adevărat! Așadar, calea noastră nu se potrivește cu nici una dintre aceste mișcări moderne, fie ecumenismul, fie „neohiliasmul”.**

Credința noastră este credința Sfinților nevoitori, credința Apostolilor, credința Sfinților Părinți, credința Ortodoxă care a ținut neclintită întreaga lume. Acestei credințe și numai acestei credințe îi vom fi următori în aceste zile covârșite de răutate, în care trăim astăzi...

Cu atât mai mult trebuie să lupte astfel Creștinii din ziua de azi, care sunt înconjurați din toate părțile de un creștinism fals, care are propriul său arsenal de experiențe ale „harului” și „Duhului Sfânt”, putând cita pe de rost din Sfânta Scriptură și din Sfinții Părinți, pentru a-și „întări” propriile erezii! **Cu siguranță, trăim vremurile de pe urmă, când înșelăciunea este atât de subtilă, încât amăgește, de este cu puțință, și pe cei aleși (Matei 24:24).**

Împotriva acestei „experiențe religioase” de mare forță, Creștinii ortodocși trebuie să se trezească și să se înarmeze cu adevărat, să devină pe deplin conștienți de ceea ce înseamnă Ortodoxia creștină și în ce chip scopurile sale sunt total diferite de ale tuturor celorlalte religii, fie ele „creștine” sau necreștine. **Creștini ortodocși, păstrați cu sfințenie harul ce vi s-a dat!** Nu îngăduiți ca el să devină o chestiune de obișnuință! Nu-l măsurați după măsura omenească și nu vă așteptați ca el să pară logic sau pe înțelesul celor care nu sunt capabili să pătrundă nimic din ceea ce depășește omenescul sau celor care cred că îl pot obține altfel decât arată predania Sfintei Biserici a lui Hristos dintotdeauna! **Căci adevărata Ortodoxie, în mod necesar, apare cu adevărat „nelalocul ei” în aceste vremuri satanice, o minoritate din ce în ce mai accentuată a celor disprețuiți și cam „nebuni”, siliți să trăiască în mijlocul unei mase al cărei „revivalism” religios este inspirat de un cu totul alt fel de duh.**

Noi însă să ne mângâiem cu cuvintele cele tari și sigure ale Domnului nostru Iisus Hristos: „**Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția**” (Luca 12:32). Fie ca toți Creștinii ortodocși să se întărească pentru marea bătălie care îi așteaptă și să nu uite niciodată că, în Hristos, victoria este deja a noastră. Căci El ne-a promis că porțile iadului nu vor birui Biserica Sa (Matei 16:18) și că pentru cei aleși El va scurta zilele urgiei și strâmtorii celei de pe urmă (Mt. 24:22). Și apoi, cu adevărat, „**dacă Dumnezeu este cu noi, cine este împotriva noastră?**” (Rom. 8:31)>>.²⁸

²⁸Ieroschim. Dorotei Melinte, *Feriți-vă de vicleana pecetluire*, Tesalonic, Grecia, 2005, pp. 21-28

”Vremurile de pe urmă au și sosit; vedem limpede cum se pregătește lumea pentru Antihrist. Creștinii vor avea de înfruntat o încercare fără precedent a credinței și dragostei lor de Dumnezeu. Vom fi nevoiți să ne ascundem în pustie pe meleaguri precum cele de aici (Pustia de la Platina). Desigur, până la urmă ne vor găsi chiar și aici. Scopul ascunderii nu este doar păstrarea vieții noastre pământești, ci acela de a câștiga timp spre a ne întări sufletele noastre pentru încercarea finală.” (Cuv. Serafim Rose)

Arhiepiscopul Averchie se temea că duhul Bisericii ortodoxe va fi înlocuit de o concepție papistă a Bisericii, și că, în viziunea credincioșilor conducătorii ortodocși vor fi ca niște “mini-papi” și vor pune în umbră pe Hristos drept Cap al Bisericii. Când Biserica va ajunge să fie identificată înainte de toate cu o administrație, atunci Antihrist va avea o ușă deschisă către inimile oamenilor și cu puțin efort îi va transforma în slujitorii săi devotați. Cu înțelegerea lor greșită a Bisericii, vor face lucruri – “pentru binele Bisericii” – opuse poruncilor și voinței lui Hristos.

Arhiepiscopul Averchie dimpreună cu Episcopul nostru Nectarie, ne-au avertizat să ne pregătim pentru vremurile catacombelor, când **harul lui Dumnezeu s-ar putea să fie luat de la <<organizația bisericească>> și să rămână numai grupuri de credincioși**. Rusia Sovietică ne oferă de pe acum un exemplu a ceea ce ar putea să ne aștepte și pe noi, însă mult mai rău, căci vremurile nu merg spre bine.²⁹

”Termenul de <ortodox> nu mai are înțeles astăzi. **Astăzi, sub masca exterioară a ortodoxiei se ascunde neortodoxia**. Trebuie să născocim o altă denumire pentru ceea ce numim ortodoxie, așa cum odinioară a fost nevoie de a de născoci termenul de <ortodox>. Și nu-i ușor deloc” (Arhiep. Averchie).

<<Perspectiva Arhiepiscopului Averchie asupra lumii contemporane era lucidă, precisă și întru totul inspirată din Sfânta Scriptură și din Sfinții Părinți ai Bisericii; el învață că trăim în epoca apostaziei, a căderii de la creștinismul autentic, o vreme când „taina nedreptății” a intrat în cel de pe urma stadiu de pregătire pentru „omul păcatului”, Antihrist>>. (Părintele Seraphim).

Arhiepiscopul Averchie suferea mai cu seama când vedea întâi-stătători ortodocși căutând să țină pasul cu tendințele acestea apostate, de dragul progresului „ecumenic”, contribuind astfel la „noul creștinism” al lui Antihrist – un „creștinism fără cruce”.³⁰

Povățuire și înaintevestire ale Sfântului Anatolie al Optinei:

<<Fiul meu, să știi că în zilele de pe urmă vor veni vremuri grele, după cum spune Apostolul vei vedea că **din pricina împușinării credinței, rătăcirile și dezbinările vor apărea în biserici și, cum mai dinainte au spus Sfinții Părinți, pe scaunele ierarhilor și în mănăstiri nu va mai fi atunci niciun bărbat încercat în viața duhovnicească...**

Nu va începe prin lepădarea dogmelor despre Sfânta Treime, Dumnezeirea lui Iisus Hristos sau Născătoarea de Dumnezeu, ci pe nesimțite va începe a strâmba învățăturile Sfinților Părinți primite de la Duhul Sfânt– însăși învățătura Bisericii...

Ereticii vor pune mâna pe Biserică, își vor numi peste tot slugile, iar viața religioasă va fi lepădată. Însă Domnul nu lasă pe robii Săi fără apărare și întru neștiință. El a spus: „După roadele lor îi veți cunoaște...”(Mt. 7, 16-20)

După lucrare, adevărata lor slujire este prigonirea adevăraților păstori, întemnițarea lor, căci fără această slujire, turma duhovnicească ar putea să nu fie prinsă. Drept aceea, fiul meu, când vei vedea în biserică bațjocorindu-se lucrarea dumnezeiască, învățăturile Părinților și orânduirea lăsată de Dumnezeu, să știi că **ereticii au și apărut, chiar dacă pentru o vreme s-ar putea să-și tăinuiască relele voiri sau vor strâmba pe nesimțite credința dumnezeiască pentru a izbuti mai bine, înșelându-i pe cei neiscușiți.**

²⁹ *Profeții și mărturiile creștine pentru vremea de acum*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2008, p. 374

³⁰ Ierom. Damaschin despre Vlădica Averchie

Îi vor prigoni nu doar pe păstori, ci și pe slujitorii lui Dumnezeu, căci diavolul, care ocârmuiește rătăcirea, nu poate suferi viețuirea după rânduiala lui Dumnezeu... Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu sunt supuși, iubitori de frați și ascultători de Biserică.

În vremea aceea, monahii vor îndura mari strâmtorări din partea ereticilor, iar viața monahală va fi luată în batjocură. Obștile monahale vor fi sărăcite, numărul monahilor se va împușina. Cei rămași vor îndura silnicii.

De vei trăi să vezi acel veac, bucură-te, căci în vremea aceea cei credincioși care nu au alte virtuți, vor primi cununi numai pentru stăruința în credință, după cuvântul Domnului: „Oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, mărturisi-l-voi și Eu înaintea Tatălui Meu celui Cereșc” (Matei 10,32).

Să ai frica lui Dumnezeu, fiul meu! Nu pierde cununa primită, ca să nu fii lepădat de Hristos în întunericul cel cumplit și în veșnicul chin... Stai tare în credință și, dacă e nevoie, îndură cu bucurie prigonirile și alte neazuri, căci atunci Domnul îți va ajuta ție; iar Sfinții Mucenici și Mărturisitori vor privi cu bucurie la lupta ta.

Însă, în acele zile, vai monahilor legați de averi și bogății și care de dragul celor materialnice se învoiesc ca înșiși să se robească ereticilor. Își vor adormi conștiința spunând: „Vom cruța mănăstirea, iar Domnul ne va ierta“. Nenorociți și orbi, ei nici nu gândesc că prin rătăcirii (erezii) și rătăciți, diavolul va intra în mănăstire și că apoi nu va mai fi o sfântă mănăstire, ci ziduri goale din care harul va pleca pe veci.

Dar Dumnezeu este mai puternic decât diavolul și nu-i va părăsi niciodată pe robii Săi. Vor exista mereu creștini adevărați, până la sfârșitul veacurilor, dar ei vor alege locuri singuratice și pustii. Nu te teme de neazuri, ci teme-te de primejdioasa rătăcire, căci ea izgonește harul și desparte de Hristos; din care pricină, Domnul a poruncit ca în așa fel să-l socotești pe eretic, încât „să-ți fie ca un păgân și un vameș”. (Matei 18, 17).

Și așa, întărește-te, fiul meu, în harul lui Iisus Hristos. Cu bucurie grăbește-te la mărturisire și la îndurarea suferinței ca bun ostaș al lui Iisus Hristos, Care a spus: „Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2, 10). Acestuia, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, cinste și slavă în vecii vecilor. Amin.>>³¹

Sfântul Ioan Maximovici: **“Va fi o apostazie generală și, pe deasupra, mulți episcopi vor trăda credința”.**

Sfântul Ignatie Brianceaninov ³²

<<Vremurile noastre se aseamănă cu vremurile din urmă – „sarea ne cuprinde”. Păstorii Bisericii au rămas cu o înțelegere a creștinismului slabă, întunecată, confuză. O falsă înțelegere după buchie, distrugând viața duhovnicească în societatea creștină, distrugând creștinismul, care este faptă, nu buchie. Trist este să vezi, cui i-au fost încredințate și pe ce mâini au căzut oile lui Hristos, cui i-a fost încredințată păstorirea și mântuirea lor! Apar „lupii îmbrăcați în blană de oaie”, recunoscuți după faptele și roadele lor. Toate acestea, însă, se petrec cu îngăduința Domnului. „Cei ce vor fi în Iudeea, să fugă la munte!” Încotro s-o apucăm, dacă cei cărora le sunt încredințate sufletele oamenilor, le călăuzesc nu spre mântuire, ci spre pierzanie veșnică?

E necesară o prudență deosebită, cum nu o dată ne prevenea Sfântul Ierarh Ignatie, ca “să nu confundăm lupul cu păstorul” și să nu ne încredem cu ușurință în acela care poate să-ți ducă sufletul la pierzanie, călăuzindu-l pe un drum fals.

³¹ Învățăături ale Sfântului Anatolie al Optinei publicate în colecția de scrieri *Vremurile de pe urmă și cele de acum* (ediție americană)

³² La un centenar de la binecredinciosul sfârșit al Episcopului Ignatie Brianceaninov.

“Viețuirea după Dumnezeu – spune Episcopul Ignatie – va deveni foarte anevoioasă, din pricina Apostaziei generale. Mulțimea apostaziilor, intitulându-se și prezentându-se în aparență drept creștini (!), îi vor prigoni cu atât mai lesne pe veritabilii creștini. Apostaziile, înmulțindu-se, vor împresura pe adevărații creștini cu nenumărate intrigi, vor pune nenumărate piedici în calea bunelor intenții de mântuire și slujire a Domnului, după cum arată Sfântul Tihon Zadonski. **Ei vor lupta împotriva robilor lui Dumnezeu, recurgând la forța autorităților de stat, prin represalii și denunțuri, prin diverse uneltiri, amăgiri și prigoană feroce...**”

În vremurile din urmă adevăratul monah (desigur, acest lucru e valabil pentru orice creștin adevărat!) abia dacă va găsi vreun adăpost îndepărtat și ascuns pentru a sluji acolo cu oarecare libertate lui Dumnezeu, și pentru a nu se lăsa antrenat de către Apostazie și apostazi în slujire satanei. Cine, văzând ce se petrece acum în lume, inclusiv slujirea satanei în mod fățiș, poate spune că aceste vremuri n-au venit încă?

Fără îndoială că ele au și venit, dacă Sfântul Ierarh Ignatie scria cu peste o sută de ani în urmă despre aceste vremuri: ”În viitor vremurile vor fi tot mai grele. Creștinismul, ca duh, se îndepărtează din mediul uman fără ca gloata agitată și aservită lumii deșertăciunii, să observe, lăsându-l propriei decăderi!”...De aceea tot ce se petrece acum în lume, li se pare absolut normal, firesc, ceva cu care trebuie să ne împăcăm. **Ei se supără grozav pe acei ce încearcă să le deschidă ochii, din cauză că aceștia nu-i lasă să trăiască tihnit, cu plăcerile lor.**

Iată de ce adevăratul creștin nu trebuie să intre în panică, observând acest sumbru tablou al Apostaziei, spre deosebire de unii, care cu naivitate și necugetat se sperie, preferând să nu vadă Apostazia și să tacă.

Dreptcredinciosul creștin cunoaște din cuvintele lui Hristos Mântuitorul însuși că toate acestea ”trebuie să fie” (Marc 13,7; Luca 21,9), **însă el nu trebuie să închidă ochii asupra lor, ci este dator să fie pe deplin conștient față de cele ce se întâmplă, și să aprecieze corect toate evenimentele, în care se manifestă Apostazia, ca să știe cum să se comporte spre a nu fi târât de puhoiul Apostaziei.**

Spre a ne călăuzi, Episcopul Ignatie spune: ”Apostazia are loc cu îngăduința Domnului, nu încerca s-o oprești cu slabele tale puteri...”Ce înseamnă aceasta? Înseamnă oare să ne împăcăm cu Apostazia și să ”ne integrăm” în ea? Nu, desigur! **Iată însă cum trebuie să acționăm: ”Îndepărtează-te, păzește-te tu însuși de ea: aceasta este de ajuns. Cunoaște duhul vremii, cercetează-l, ca să poți evita pe cât posibil influența lui!”**

De aceea tăcerea asupra Apostaziei este criminală. N-avem voie să păstrăm tăcere asupra Apostaziei, să ne liniștim pe noi înșine și pe alții, că totul ar fi în ordine, că n-avem de ce să ne tulburăm. Cu toate că nu ne stă în puteri “să oprim Apostazia cu slabele noastre puteri”, datorită iubirii noastre creștinești ne poruncește nu numai să ne ferim, și să ne păzim noi înșine, ci să-i păzim, să-i avertizăm și pe semenii noștri, care nu văd și nu observă nimic. Aici se cuvine să ne amintim minunata cugetare a unuia din cei mai mari stâlpi ai Bisericii noastre, Sfântul Grigorie Teologul: ”Prin tăcere îl trădăm pe Dumnezeu”. Nu se cade a tăcea despre ceea ce este de primă necesitate – salvarea sufletelor omenești!

Să ne adresăm în continuare cugetărilor Episcopului Ignatie, care ne deschid ochii asupra celor ce se întâmplă în prezent în lume: ”Apostazia a început de la un timp să înainteze rapid, liber și fățiș. Urmărilor vor fi din cele mai triste. Facă-se voia Domnului!”

Ar fi de prisos să trasăm o paralelă între persecuțiile actuale ale dreptei credințe în Hristos, sub toate formele ei, și cele ce s-au petrecut în zorii creștinismului. Atunci creștinii erau prigoniți de păgânii care nu-L cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu, nu știau de El. **Iar acum prigonesc credința creștină, aprig și nemilos, cei care îl cunosc prea bine pe Hristos și sublima învățătură**

propovăduită de El, și adesea – renegații conștiinței, care și-au vândut sufletul satanei pentru bunăstarea materială.

”Înțelege vremea! Nu aștepta buna orânduire în structura bisericească îndeobște. Fii mulțumit că există posibilitatea mântuirii individuale a celor care vor să se mântuiască”.

”Mântuiește-te singur! Fii fericit, dacă vei afla măcar un colaborator adevărat în lucrarea de mântuire: acesta e cel mai mare și mai de preț dar al Domnului, în zilele noastre. Păzește-te, vrând să-ți salvezi aproapele, să nu te tragă el în prăpastia pierzaniei. Acest din urmă lucru se întâmplă la tot pasul.” Iată ce vremuri grele vor veni pentru mântuire, și aceste vremuri au și venit!

Potrivit Episcopului Ignatie, Apostazia, spre care se îndreaptă tot mai rapid epoca modernă, este premergătoare apariției în lume a potrivnicului lui Hristos – Antihristul. Ea va pregăti venirea și urcarea pe tron a Antihristului, fiind “încununată” de acest eveniment, după care va începe perioada înfricoșătoare a ultimei bătălii decisive a diavolului cu Dumnezeu și cu Hristosul Său. Întemeindu-se pe profețiile unor Părinți ai Bisericii, Episcopul Ignatie ne istorisește pe larg despre aceasta în remarcabila sa lucrare: “Despre minuni și semne”.>>

Sfântul Marcu al Efesului – Cugetul Ortodoxiei

„Ortodoxia este comoara noastră, mărgăritarul nostru cel de mult preț... Ortodoxia este lumina noastră ce ne călăuzește. De vom pierde cândva aceasta comoară, această lumină, risipiți vom fi până la marginile pământului, precum praful.”

„Nu ne vom lepăda nicicând de tine, iubită Ortodoxie! Nu vom minți niciodată ție, cinstită Predanie a Părinților! Nu te vom părăsi nicicând, Maică Bunăcinstire! În tine ne-am născut, și în tine trăim, și în tine vom adormi. Și, dacă vremurile o vor cere, de zeci de mii de ori vom muri pentru tine!”

„Nu am luat în seamă neputința mea și nici greutatea și mărimea nespusă a acestui lucru. Credeam într-adevăr că totul ne va merge bine și că vom înfăptui ceva mareț și vrednic de întreaga noastră trudă și de nădejtile noastre”.

Sfântul Marcu s-a preumblat prin insulele grecești, ”neafând loc unde să-și plece capul“, prigonit și adesea întemnițat pentru lupta sa de păzire a Ortodoxiei.

Într-una din epistolele sale, mărturisea: **”Am fost legat; însă cuvântul lui Dumnezeu și puterea adevărului nu se leagă, ci curge și mai tare sporește”.**

Din profețiile Cuviosului Ambrozie Lazaris: **“Vor veni ani grei, dar nu vă temeți!”**

Vlădica Antonie Mărturisitorul despre VEACUL RĂBDĂRII ȘI VEACUL PRIGOANEI: **“Se apropie așa niște vremuri, încât fără îndeplinirea pravilei de rugăciune, nimeni nu va rezista, indiferent de ce rang duhovnicesc va fi”.**

Sfântul Mucenic Cosma Etolul († 4 august 1779), „Apostolul Săracilor“:

„Vor veni vremuri când va dispărea orice înțelegere între preoțime și turmă. Preoții vor deveni mai răi și mai nelegiuți decât alții. Oamenii vor fi săraci, pentru că vor pierde dragostea și grija față de săraci. Bogații vor săraci, iar săracii vor muri.

Vor veni vremuri când ortodocșii vor fi învrăjbiți între ei. Eu, însă, vă sfătuiesc să păstrați pacea și înțelegerea. (...) În școli se vor preda asemenea ticăloșii, că e cu neputință să vi le imaginați”.

Arhimandritul Nectarie (Moulatsiotis) din Grecia:

„Această prigoană nu va fi numai împotriva credinței Ortodoxe, ci va fi o încercare a antihristului și a slugilor lui de a schimba semnificația vieții Ortodoxe, va fi o urmărire sângeroasă. Foarte mulți creștini vor fi chinuiți. Aceasta va fi cea mai mare și ultima prigoană a creștinilor. Părinții Bisericii spun că nu numai mirenii care au primit pecetea lui antihrist vor permite această prigoană, dar și preoțimea care a primit pecetea lui. **Preoțimea îl va ajuta pe antihrist. Ei vor deveni aliații lui antihrist în prigoanele asupra episcopilor credincioși, asupra preoților și**

mirenilor. Cu ajutorul autorităților bisericești, predicile vor fi folosite în scopul pregătirii membrilor Bisericii pentru acceptarea lui antihrist...”

Sf. Lavrentie de Cernigov: “Părintele deseori își arăta dorința să discute cu ucenicii săi, („cu copiii săi iubiți”), despre vremurile de apoi, ca să-i învețe cum să se ferească de cărările greșite și să fie veghetori.(...) **Rugați-vă ca Bunul Dumnezeu să mai lungească acest timp ca să ne putem întări în credință, căci vremuri groaznice ne așteaptă. Luați aminte la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu foarte mare viclenie (perfidie). Toate bisericile și mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății, ca niciodată, dar să nu mergeți în ele.**

Mulți duhovnici și slujitori ai Bisericii își vor pierde sufletul în vremea antihristului!...

– Frații mei și onorați părinți, voi un lucru nu-l pricepeți și nu-l știți. Eu nu spun doar pentru Rusia noastră, ci pentru întreaga lume. Cuvintele mele sunt adevărate, iar mie mi le-a arătat pe toate Duhul Sfânt, prin milostivirea Bunului Dumnezeu asupra mea. Noi, ortodocșii, nu urmărim decât salvarea sufletului și câștigarea Împărăției Cerurilor și acest lucru ni-l poate oferi Biserica Ortodoxă. **Una este doar Biserica Ortodoxă Sobornicească și Apostolească, celelalte ce se numesc ”biserici” nu sunt biserici, ci sămânță stearpă a diavolului în lanul de grâu al lui Hristos.**

Terminând această discuție a adăugat: “**cei ce au urechi să audă și cei care au ochi să vadă**”, dar apoi a adăugat cu tristețe: “**dar vor fi mulți surzi și mulți orbi**”.³³

Sfântul Teofan Zăvorățul: “**Creștinismul ortodox își pierde sarea**” (cf. Matei 5:13).

Arhiepiscopul Teofan de Poltava: „**Toți cei ce iubesc Adevărul trebuie nu numai să urmărească semnele vremurilor, ci să și tragă urmarea logică din ceea ce văd.** În ce privește treburile Bisericii, potrivit cuvintelor Mântuitorului, unul din cele mai uimitoare lucruri care se vor petrece în zilele din urmă este că atunci „stelele vor cădea din cer” (Matei 24, 29). După tâlcuirea Mântuitorului Însuși, aceste „stele” sunt Îngerii Bisericilor, cu alte cuvinte, Episcopii (Apoc., 1, 20). **Decăderea religioasă și morală a episcopilor este, așadar, unul din cele mai caracteristice semne ale zilelor din urmă. Căderea episcopilor este înspăimântătoare îndeosebi atunci când ei se depărtează de învățăturile de credință sau, așa cum zice Apostolul, când „voiesc să strămute Evanghelia lui Hristos”** (Gal. 1, 7). Apostolul poruncește ca astfel de oameni să fie „anatema”. El zice: „**Oricine vă va binevesti în afară de ceea ce ați luat, anatema să fie**” (Gal., 1, 9). Și nu trebuie să zăbovim în a face aceasta, căci, continuă el, „pe omul eretic, după una și a doua mustrare, leapădă-l, știind că s-a îndărătnicit unul ca acesta și păcătuiește, fiind singur de sine osândit” (Tit, 3, 10-11). **Mai mult, vei fi judecat de Dumnezeu dacă vei rămâne nepăsător față de abaterea de la adevăr:** „Astfel, fiindcă ești căldicel - nici fierbinte, nici rece -, am să te vărs din gura Mea” (Apoc., 3, 16). Nori grei întunecă zărilor lumii. Judecata lui Dumnezeu asupra oamenilor săi și asupra creștinilor fățarnici, începând cu ereticii și ierarhii (n.n. și creștinii) căldicei se apropie.”

„După plecarea mitropoliților fanarioți vor urma oameni nevrednici la scaunul Moldovei, care vor încerca să vândă dreapta credință. Amestecurile de credință drept-măritoare cu cele papistășești și păgânești nu vor mai fi (considerate) o urâciune și o urgie înaintea lui Dumnezeu. Oamenii se vor vinde între ei, vor fi tăieri de sabie între frați pentru putere și ranguri pământești.(...) Biserica strămoșească va fi rușinată de noile obiceiuri păgânești și papistășești, aduse cu sila de vlădicii lor cu apucături satanicești”.³⁴

Sfântul Serafim de Virița: „**Va veni vremea când nu prigoana, ci banii și înșelăciunile lumii acesteia îi vor îndepărta pe oameni de Dumnezeu și vor pieri mai multe suflete ca în vremea**

³³ *Viața, învățăturile, minunile și acatistul Sfântului Lavrentie al Cernigovului*, Editura Egumenița

³⁴ *Proorocii despre vremurile din urmă și căderea creștinească a Moldovei* este un document adus de Mitropolitul Varlaam de la pustnicia schitului lui Zosima din ținuturile Neamțului și oferit Mitropolitului Macarie, cu prilejul călătoriei sale prin Moldova; *Profeții și mărturiile creștine pentru vremea de acum*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2008, p. 540

prigoanei ateiste. Pe de o parte vor înălța cruci și vor auri cupole, iar pe de altă parte se va instaura împărăția minciunii și răului. **Biserica adevărată totdeauna va fi prigonită,** iar să se mântuiască cineva va putea numai prin boli și amărăciuni, căci prigoanele vor avea un caracter cât mai subtil și neprevăzut, înfricoșător va fi să ajungă cineva la acei ani.”

Sfântul Paisie Aghioritul arată semnele timpului: „Ecumenism, piață comună, un stat mare, o religie după măsurile lor. Acesta este planul diavolilor...”

Vin ani grei, vom avea încercări mari. Creștinii vor avea mare prigoană. Și uită-te: **oamenii nici nu înțeleg că trăim în semnele vremurilor,** că pecetluirea înaintează. Trăiesc ca și cum nu s-ar întâmpla nimic. De aceea spune Scriptura că va căuta să înșele, de va fi cu puțință, și pe cei aleși (Matei 24, 24; Marcu 13, 22). Cei care nu vor avea intenție bună, care nu vor fi luminați, se vor înșela în anii apostaziei. Pentru că cel ce nu are harul dumnezeiesc, nu are claritate duhovnicească, asemeni diavolului.”³⁵

„Lucrurile înaintează în mod programat”³⁶ - zice Sfântul Paisie. Că sunt programate ne încredințază super-Memorandumul Noua Super-Religie Masonică Mondială 1 mai 2016 - 16 august 2020. Referitor la Mudana - Religio - Adunata (M.R.A.), am fost avertizați în mai multe rânduri de neobositul arhimandrit Haralambos Vasilopoulos, care în volumele publicate scrie despre erezia ecumenismului... Toate acordurile încheiate în cadrul CMB semnate la Bousan, Coreea de Sud, în număr de peste 60 au fost deja incluse în diferite articole ale Super Memorandumului și ale Sinodul din Creta care a fost semnat.

”Fără-ndoială, pentru ca cele de mai sus să se împlinească, trebuie ca social, politic, economic lumea să fie adusă în stadiul „zero”, adică infrastructura mondială fie de așa natură încât totul să poată fi condus de pe un singur tron. Aceasta înseamnă desființarea granițelor, adormirea conștiinței de neam și țară, amestecarea tradițiilor, uniformizarea financiară și unirea religioasă. O unitate în diversitate, un sistem de integrare a tuturor în toate despre care spune Cartea Apocalipsei (13:16-18). Când va fi un singur stat, o singură monedă și o singură credință, atunci va veni Antihristul”³⁷

„Noi, creștinii acestor vremuri apocaliptice, va trebui să fim asemeni peștilor care trăiesc în marea sărată, dar nu sunt sărați pentru că sunt vii, iar pentru a rămâne vii întru Hristos, noi nu trebuie să rămânem nepăsători față de aceste probleme, ci **să ne lăsăm cuprinși de „neliniștea cea bună”,** după cum ne îndeamnă Cuviosul Paisie Aghioritul, „în aflarea monstroaselor urzeli ce urmăresc a ne transforma în simple numere, spre o robie desăvârșită și o înjosire a celei mai minunate făpturi create de Dumnezeu, este cea care ne stârnește râvna mântuirii, a pocăinței sincere și dorul sfâșietor după Hristos... o viață spirituală cât mai intensă, o frecventare constantă și plină de râvnă a slujbelor Bisericii, știut fiind că sunt pricinuitoare de har, iar fără har omului îi este cu neputință nu numai a se mântui, dar și a-L cunoaște pe Hristos ca Dumnezeu.”³⁸

„Cât de mult ne regăsim noi cei de astăzi, în cuvintele acestor mari Părinți ai Bisericii, și cât de mult ne ajută ei să distingem adevărată conștiință morală și dogmatică a Bisericii! Și cât de greu ne-ar fi venit nouă celor de astăzi să discernem limitele atât de sensibile ale Harului Dreptei Credințe, de cel al rătăcirii apostate în care ne aflăm!”³⁹

Sunt deplin încredințată că acești Sfinți amintiți precum mulți alții ne-au tras semnale de alarmă ca să deschidem ochii și să vedem cu lupa conștiinței că trăim semnele vremilor, dar din păcate unii dintre noi nu avem ochi ca să vedem, urechi ca să auzim, și inimă simțitoare în Duhul lui Hristos după cum spune Sf. Lavrentie de Cernigov: **“Vor fi mulți surzi și mulți orbi...”**

³⁵ *Profeții și mărturiile creștine pentru vremea de acum*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2008, p. 177

³⁶ *Ibidem.*, p.178

³⁷ Ieroschim. Dorotei Melinte, *Feriți-vă de vicleana pecetluire*, Tesalonic, Grecia, 2005, p. 11

³⁸ *Profeții și mărturiile creștine pentru vremea de acum*, Ed. Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2008, p. 608

³⁹ *Ibidem*, p. 688

V-am prezentat I.P.S voastră proorociile și avertizările Sfinților, care se referă la ceea ce se întâmplă astăzi, urgie care începe de la cei mai mari, ca citind să luați aminte și să vă întoarceți din drumul ecumenismului, să dați pace robilor lui Dumnezeu care vor să păstreze credința curată, să nu fiți părtaș cu cei ce luptă împotriva lui Dumnezeu și să nu fiți răspunzător pentru sufletele încredințate în păstorire, bine-știind zicala: „Peștele de la cap se strică”.

Cu durere în suflet am fost nevoită să fac această mărturisire înaintea I.P.S. voastre **cu dorința de a nu fi socotită schismatică, eretică sau fugară din schit, dorind cu tot sufletul să rămân în Biserică, în schit, dar fiind totodată hotărâtă să nu particip la nici o slujbă în care veți fi pomenit** după cum spune Canonul 15, Sin. I și II (861), iar de vă veți lepăda de erezie, bucuroși vom relua pomenirea și vă vom recunoaște ca Întâistător al nostru.

”Se cuvine să ne îngrădim pe noi înșine și să ne separăm de episcopii care în chip vădit, stăruie în greșeală privitor la cele ce țin de credință și de adevăr, așadar se vădesc a fieretici sau nedrepti.” (Sfântul Nicodim Aghioritul)

”Dacă cel ce mărturisește învățăturile Sfințelor Scripturi și ale Sfinților Părinți provoacă schismă în Biserică, atunci cel ce șterge învățăturile Părinților ce va provoca în Biserică? Fără acestea nu poate exista nici numele Bisericii... Căci dacă ștergem cuvintele care ne învață despre Dumnezeu, nu ne va mai rămâne nimic la care să ne închinăm”. (Sf. Maxim Mărturisitorul)

”Unitatea Bisericii stă în păzirea întregă și nevătămată a învățăturilor Dreptei Credințe Ortodoxe lăsate nouă de Sf. Apostoli și Sf. Părinți... Și, deci, **dezbinați de Biserică, schismatici sunt toți cei care cugetă osebit de Sfinții Bisericii”.** (Sf. Maxim Mărturisitorul)

”Nu există lucru mai primejdios decât să spună cineva Adevărul. Oamenii, și mai ales cei aflați în ranguri înalte, pe toate pot să le suporte, în afară de Adevăr. A mărturisi Adevărul înseamnă a declara război pe viață și pe moarte cu diavolul, iar a nu mărturisi înseamnă a avea pace cu acesta”.

(Sf. Maxim Mărturisitorul)

Sfinții care au întrerupt pomenirea pseudo-episcopului, au continuat să slujească Sfânta și dumnezeiasca Liturghie și toate tainele bisericii, rămânând în comuniune cu B.O., dar îngrădindu-se de numitul pseudo-episcop de care aparțineau.

<<„Căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire” (Rom. 10, 10). **Mărturisirea lăuntrică e bună pentru sporirea noastră duhovnicească, pentru mântuire însă, e nevoie de una exterioară, cu gura, cu vorba.** Nu ajung iubirea sau credința cu gura, oricare ar fi riscurile.

„Nu ajunge să crezi cu inima. Ni se cere o declarație publică. Nu-s puse în discuție numai oarecari cuvinte și formule, oarecare cuvintele și vorbe de clacă. Mărturisirea cu glas puternic e altceva, e cu totul altceva. E tot una cu o luare de atitudine, cu adoptarea unei ținute, cu vădirea ființei noastre lăuntrice, darea noastră pe față și în vileag, arătând cine și ce suntem, de ce parte suntem, unde ne situăm, ce hram purtăm, ce căutăm pe acest pământ, ce sens dăm prezenței noastre în lume, cum ne definim. Nu putem fi și cu Dumnezeu și cu Mamona. La nevoie trebuie să știm dacă suntem cu adevărat ai lui Hristos - să acceptăm suferința, sărăcia, necazul, crucea și chiar moartea. Moartea!”>>⁴⁰

”Cu o moarte toți suntem datori, dar una-i ortodox să mori, alta-i ecumenist vândut. Și dacă unul singur ține Adevărul, acolo e Biserica, nu e numai o fracțiune din Biserica, e toată Biserica. Adevărul poate fi la unul singur..., pentru că apărând Adevărul toate Cerurile știu, toți Sfinții și nu te lasă... Voi nu vă dați seama ce durere ai când ești un om vândut, lepădat. Și a nu apăra Adevărul e groaznic, e o suferință teribilă... vreți să fiți fericiți? Muriți pentru Adevăr”.

(Pr. Arsenie Papacioc)

---

⁴⁰ *Ibidem.*, pp. 159-160

„Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii...”(II Cor 6, 2).

Celor care sunt osârdnici și luptători în a nu-și pierde credința, Arhiepiscopul Averchie le arată calea împărătească a mărturisirii: „**Acum este vremea mărturisirii, a unei atitudini hotărâte, dacă este nevoie, chiar a morții pentru credința ortodoxă**, care pretutindeni este o țintă a atacurilor fâțișe sau dosnice, a asupririi, a prigoanei ce vine din partea slujitorilor lui Antihrist.”⁴¹

Dacă vom ști a cunoaște și a mărturisi credința noastră în această „**vreme a cernerii**“, dacă vom păstra acest adevăr mântuitor în cugetele noastre, dacă vom trăi potrivit lui, precum **Sfântul Marcu al Efesului** și cei asemenea lui, nimeni și nimic nu ne va putea împiedica a ajunge la Viața cea adevărată.

Ne încurajează Sfinții Părinți, Mărturisitori și Mucenici spunându-ne că toți suntem păcătoși, **iar eu cea dintâi**, dar ocazia de a mărturisi dreapta credință este la îndemâna oricui. **Așa să ne ajute Dumnezeu.**

Data,
07.02.2017

Cu fiască supunere,
Monahia Meletina Lupașcu
fiică a B.O. a Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului

---

⁴¹ Ieroschim. Dorotei Melinte, *Feriți-vă de vicleana pecetluire*, Tesalonic, Grecia, 2005, p. 22